



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 230/2018-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2019 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, advokátska kancelária, Nerudova 1620/6, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Humenné p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Humenné je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 488,13 € (slovom štyristoosemdesiatosem eur a trinásť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Juraja Špirka, Nerudova 1620/6, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 230/2018-45 z 13. júna 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 65/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v napadnutom konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Napadnuté konanie sa začalo podaním žaloby 25. marca 2009 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vo svojej sťažnosti opísala časový priebeh napadnutého konania, poukázala najmä na neefektívnu činnosť okresného súdu, množstvo procesných úkonov a pojednávanií,

ktoré hodnotila ako nehospodárne a ktoré ani po 9 rokoch od začatia napadnutého konania nevedli k rozhodnutiu vo veci samej.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 65/2009 porušené bolo, a prikáže okresnému súde v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr 4007/18 z 25. mája 2018. Po uvedení úkonov súdu v ich chronologickom poradí okresný súd uviedol, že v napadnutom konaní nejde o vec so zložitým právnym posúdením, ale konanie je náročné na skutkové dokazovanie, keďže je potrebné preukázať, ktoré veci tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a následne ich vyporiadať. V napadnutom konaní bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie vrátane znaleckého dokazovania, čo sa týka zistenia hodnoty hnutelných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom okresný súd nemohol vykonávať žiadne procesné úkony v čase predloženia súdneho spisu ustanovenému znalcovi v období od 13. augusta 2009 do 30. novembra 2009.

Podľa názoru predsedníčky okresného súdu k predĺženiu napadnutého konania došlo aj správaním strán sporu, keďže mnohé z nariadených pojednávaní museli byť odročené na ich žiadosť. Jednotlivé termíny pojednávaní bol okresný súd nútený nariaďovať s prihliadnutím na neprítomnosť účastníkov konania na území Slovenskej republiky z dôvodov práce v zahraničí, pričom túto situáciu konajúci súd nemohol ovplyvniť.

V súvislosti so zasláním uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 230/2018-45 z 13. júna 2018, ktorým ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie, okresný súd reagoval podaním sp. zn. Spr 4007/18 z 10. júla 2018, v ktorom predsedníčka okresného súdu uviedla, že zotrváva na svojom predchádzajúcom vyjadrení z 25. mája 2018, a zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujala stanovisko podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 25. júla 2018. V predmetnom stanovisku vyjadrila, že sa stotožňuje s tvrdením okresného súdu, že v napadnutom konaní nejde o vec so zložitým právnym posúdením.

K argumentácii okresného súdu, že tento nemohol vo vymedzenom časovom období (od 13. augusta 2009 do 30. novembra 2009, pozn.) konať, keďže bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie, sťažovateľka uviedla, že *„... samotné znalecké dokazovanie trvalo len nepatrný čas v porovnaní s celkovou dĺžkou konania a nemalo zásadný vplyv na prieťahy v konaní...“*

... Súdu možno tiež vytknúť, že po účinnosti nového CSP nevyužil sudcovskú koncentráciu konania. Dňa 29.09.2016 súd poučil síce právnych zástupcov strán o zásadách koncentrácia konania a uznesením zo dňa 3.10.2016 súd vyzval strany sporu, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadrili či navrhujú vykonať ďalšie dôkazy na preukázanie nimi tvrdených skutočností, pripojili listiny na ktoré sa odvolávajú resp. uviedli iné veci dôležité pre rozhodnutie. Zároveň boli strany sporu poučené, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať. Napriek tomu boli ďalšie pojednávania odročované z dôvodu nových návrhov žalovaného na doplnenie dokazovania...

... Možno konštatovať, že súd vo veci síce priebežne konal, avšak jeho konanie je značne neefektívne aj pretože ani po 9 rokoch od podania žaloby súd nevyniesol konečné rozhodnutie vo veci...

... V priebehu celého konania Okresný súd nepostupoval v konaní dôsledne, neorganizoval svoju prácu tak, aby v čo naj kratšej dobe zadovážil dostatok relevantných dôkazov potrebných na rozhodnutie vo veci samej...“.

Zároveň sťažovateľka uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

9. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), ide o platné znenie do 1. júla 2016.

13. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

17. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o návrhu žalobkyne, ktorým sa domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva, je vecou, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľky ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 17 C 65/2009 v zásade nepotvrďuje ani faktickú zložitost' predmetnej veci, aj keď je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že pre rozhodnutie v merite veci bolo potrebné vykonať výsluch svedkov a vykonať znalecké dokazovanie, čo bezpochyby zvyšuje stupeň skutkovej náročnosti veci. Táto okolnosť však sama osebe nie je v zásade spôsobilá ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania (m. m. IV. ÚS 41/07, IV. ÚS 40/09, IV. ÚS 366/2011, III. ÚS 329/2011, rozsudok ESĽP Škodáková proti Českej republike z 21. 12. 2004, rozsudok ESĽP Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004). Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

18. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

18.1 Vo vyjadrení okresného súdu sp. zn. Spr 4007/18 z 25. mája 2018 sa uvádza, že *„pre prekážky na strane strán sporu bolo odročených štrnásť pojednávani, na ktorých súd nemohol vykonať žiadne dokazovanie a teda došlo k predĺženiu daného konania. Len jedno pojednávanie bolo odročené pre prekážku na strane konajúcej sudkyne...“*.

18.2 V danom prípade ústavný súd konštatuje, že z dôvodov, ktoré je možno pričítať na ťarchu samotnej sťažovateľky, boli v napadnutom konaní viackrát odročené riadne nariadené pojednávania pre jej neprítomnosť na území Slovenskej republiky, keďže dlhodobo pracuje v zahraničí (14. apríl 2010, 16. máj 2011, 18. jún 2015, 14. november 2017, pozn.). Z prehľadu úkonov vykonaných v napadnutom konaní ústavný súd zistil, že okresnému súdu bola písomne oznámená zo strany právneho zástupcu žalobkyne skutočnosť o jej dlhodobom pobyte v zahraničí (písomné podanie z 10. mája 2010, pozn.),

ako aj konkrétne termíny, v ktorých sa žalobkyňa vie zúčastniť na pojednávaniach, a teda je toho názoru, že okresný súd mal zohľadniť túto skutočnosť, najmä s ohľadom na efektívnosť samotného konania pri nariadovaní jednotlivých pojednávaní. Obdobne ústavný súd z obsahu spisu preskúmaného konania sp. zn. 17 C 65/2009 zistil viacnásobné odročenie nariadeného pojednávania z dôvodov na strane právneho zástupcu žalobkyne (6. máj 2016, 30. jún 2017, 1. december 2017), avšak vždy z ospravedlniteľných dôvodov, ktoré boli okresnému súdu včas a riadne oznámené.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka, svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom podstatne neovplyvnila jeho dĺžku tak, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania sťažnosti ústavnému súdu.

19. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska jeho nečinnosti a efektivity vykonaných úkonov.

20. Ústavný súd z prehľadu procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní zistil, že samotný priebeh napadnutého konania nemožno absolútnym spôsobom vyhodnotiť ako dlhodobú nečinnosť okresného súdu. Od podania žaloby 25. marca 2009 okresný súd vykonával procesné úkony v zásade priebežne, vo veci nariadil prvé pojednávanie 19. júna 2009, na ktorom riadne vypočul sporové strany, a pristúpil následne k vykonávaniu navrhovaných dôkazov vrátane znaleckého dokazovania.

21. Napadnuté konanie je však poznačené značne neefektívnou činnosťou okresného súdu. Na vrub neefektívnej činnosti okresného súdu je možné pričítať nariadovanie pojednávaní, ktoré nezohľadňovali vopred oznámené časové obdobia, keď je možné zabezpečiť prítomnosť žalobkyne na pojednávani. Pri nerešpektovaní faktu, že žalobkyňa sa dlhodobo zdržiava v zahraničí z dôvodu svojho zamestnania, je možné vyvodiť záver, že okresný súd nariadoval pojednávania pro forma, pričom bolo možné vopred predpokladať, že takto nariadené pojednávania budú na žiadosť žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu odročované.

21.1 Spis sp. zn. 17 C 65/2009 sa síce spolu 13 mesiacov nachádzal na Krajskom súde v Prešove z dôvodu rozhodovania o podanom odvolaní proti rozsudku č. k. 17 C 65/2009-196 z 31. októbra 2012, avšak v kontexte hodnotenia celkovej dĺžky napadnutého konania ústavný súd nepovažuje tento časový úsek za relevantný dôvod na ospravedlnenie zdĺhavého postupu okresného súdu.

21.2 Za súčasť neefektívnej činnosti okresného súdu ústavný súd považuje aj postup okresného súdu v súvislosti so zabezpečením listinných dôkazov (výpis z účtov z peňažných ústavov, pozn.), keď chybným označením subjektu bolo potrebné opakovane požiadať o oznámenie skutočností relevantných pre rozhodovanie v napadnutom konaní, ako aj nedostatočné využívanie všetkých dostupných prostriedkov zabezpečenia procesnej disciplíny účastníkov konania, resp. strán sporu.

22. Samotné napadnuté konanie z prevažnej časti prebiehalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak ani od 1. júla 2016, keď nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, okresný súd nevyužil možnosť sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, ktorá je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP, podľa ktorého súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným priet'ahom v konaní. Poučenie strán sporu o následkoch nesplnenia povinnosti predložiť dôkazy na preukázanie nimi tvrdených skutočností a na podporu svojich tvrdení (uznesenie okresného súdu zo 6. októbra 2016, pozn.) sa m'ia účinkom mieneným zákonodarcom, pokiaľ následne okresný súd pripustí doplnenie dokazovania a odročuje riadne nariadené pojednávania z dôvodu nepredloženia listinných dôkazov jednou zo strán sporu (pojednávanie 8. novembra 2016 odročené na 26. január 2017, návrh žalovaného z 30. marca 2017 a 23. mája 2017 na doplnenie dokazovania, pojednávanie 23. mája 2017 odročené z dôvodu nepredloženia listinných dôkazov žalovaným právnomu zástupcovi žalobcu, pozn.).

23. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol na pojednávaní 15. marca 2018 rozsudkom č. k. 17 C 65/2009-531, proti ktorému podal žalovaný odvolanie. Vec bola okresným súdom postúpená na rozhodovanie

odvolaciemu súdu 28. augusta 2018 (konanie o odvolaní je na Krajskom súde v Prešove vedené pod sp. zn. 22 Co 132/2018, pozn.).

24. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľky, postupu okresného súdu poznamenaného neefektívnou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

25. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, ústavný súd vo výroku tohto nálezu v tomto štádiu konania neprikázal, aby okresný súd vo veci konal bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, reflektujúc na skutočnosť, že vec sťažovateľky bola v čase rozhodovania ústavného súdu okresným súdom meritórne rozhodnutá, aj keď nie právoplatne, a teda okresný súd v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľky.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa čl. 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo

alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, argumentujúc tým, že právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádza, jej spôsobila nielen materiálnu, ale i nemateriálnu ujmu, a to nielen sťažovateľke samotnej, ale aj jej rodine.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

30. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 17C 65/2009 a jeho priebeh, najmä s ohľadom na charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, správanie sťažovateľky, ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania ústavný súd považoval sumu 3 000 € pre sťažovateľku za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, advokátska kancelária, Nerudova 1620/6, Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá

bola 921 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2018. Náhradu trov konania ústavný súd priznal za 3 úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastupovania, podanie sťažnosti, písomné vyjadrenie, pozn.). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 153,50 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 162,71 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2018. Odmena advokáta za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom tak predstavuje celkovú sumu 488,13 € (bod 3 výroku nálezu).

33. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2019